Herkules' søjler

Af Gunnar Lind Svendsen

Første bind i serien om *Kalifatet*.

Semper crescis.
Aut decrescis.
Vita detestabilis.
Nunc obdurat et tunc curat.

(Carmina Burana, O Fortuna)

Il ne fait pas tout à fait jour
Il ne fait pas tout à fait nuit
Maintenant, c'est le temp entre loup et chien.

Sol, solecito, caliéntame un poquito,
Por hoy, por manana, por toda la semana.
.

Søndag 3. april 2078 (efter Issa)

Foråret er kommet! Vi har haft blå, strålende himmel hver dag i en uge. Temperaturen er behagelig. Om formiddagen kan det dog stadig være en smule køligt. Strålingen er lav. Vinden er løjet af efter en periode med regn og stærk blæst. De dage, hvor strålingen er særligt lav, kommer folk ud i solen. De klatrer rundt på klipperne. Ligesom aberne. Blot meget mere forsigtigt og klodset. De fleste har hatte, handsker og mundbind på. Trods det gode vejr er stemningen meget trykket. Det er påskesøndag. Den dag, khilafisterne har omdøbt til "Allahs hjælpedag".

Også jeg solede mig i dag. I middagspausen. Udstrakt på en stor, flad sten mellem maurerborgen og Head Quarter. En tynd, bleg, forvokset dreng med tykke briller og en slidt, lyseblå NO BS kasket; i misfarvede, mørkegrå sportssko, sorte jeans og en beige, langærmet skjorte, hvorpå står med store, sorte bogstaver midt på brystet: CHESS. Ja, det er mig.

Jeg tiltrækker folks opmærksomhed, når jeg ligger sådan. Som et firben. Eller en leguan. Med mit karakteristiske, orangebrune hår strittende ud fra kasketten. Bag de tykke brilleglas og de alt for store, ligesom hængende øjenlåg ses mit tågede blik. Under et par brede, buede øjenbryn, der altid sidder helt oppe i panden. Som om jeg er evigt overrasket over noget. Hvilket i øvrigt kun disse øjenbryn udtrykker, i modsætning til resten af ansigtet.

Flere har fortalt mig, at jeg har et ganske særligt, meget underligt og ligesom indadvendt blik. Inden i sprækkerne glimter mine gulgrønne øjne som fjerne stjerner – som far engang udtrykte det. Denne søvnige fjernhed gør, at folk ikke er i stand til at fastholde mit blik. Og det gør dem usikre. Mit aflange måneansigt er desuden blevet forsynet med en lille hage og en lang, smal næse. Og så er der den lille mund med de smalle, næsten hvidlige læber. Som om jeg har frosset alle mine dage.

Sådan en vindstille solskinsdag bliver man kun forstyrret af sværmen af droner. Nogle styres manuelt af mine kolleger inde i dronekommandocentralen, DOC, i Head Quarter. Men de fleste kører på standardprogrammer og er helt selvstyrende. Man hører deres evindeligt spinnende motorer. De bevæger sig i ryk – op og ned og til siderne. Cirkler rundt. Foretager hurtige rekognosceringer over havet eller inde over fastlandet mod nord. Hvorefter de suser tilbage til klippen. The Rock. Mons Calpe. Og ned i deres bikube i Governor's Battery hangaren.

Det sker næsten ugentligt, at en af dem bliver skudt ned af de jihadi krigere, der har belejret os til lands, til vands og i luften. De skyder efter dem for sjov. Eller af kedsomhed. For slutresultatet er givet, ved de. Det ved vi alle. Vores modstand har ingen effekt.

Dronerne, det er mine bier, tænker jeg. My *busy bees*. Og som altid synes jeg, det er underligt at se dem herude i virkeligheden. Jeg kender hver og en af dem ned til mindste detalje – Grey Eagles, Raptors, Typhoones, vore egne Octopus modeller og Micro Quodcopter typerne, mine yndlingsdroner. Virtuelt, på de elektriske skærme, ser de dog helt anderledes ud. Langt mere som skakbrikker på et skakbræt.

…

Efter arbejde kommer bedstefar op til HQ for at hente mig. Jeg bliver naturligvis glad for at se ham. Men samtidig får han mig til at føle mig endnu mere ensom, hvilket kan være svært at forklare. Grunden er måske, at bedstefar har det så meget lettere med alting. Han er altid optimistisk og ønsker at opmuntre mig. Det har jeg det svært med.

Det er noget helt andet med far. Far kender mig, og jeg kender far. Vi er meget forskellige og bryder os ikke om hinanden. Men dengang jeg var barn og endnu ikke kendte far, så jeg op til ham og holdt af ham. Jeg var meget stolt af ham og ønskede at være ligesom ham. Bedstefar kender jeg,

og jeg holder meget af ham. Det har jeg altid gjort. Bedstefar kender mig ikke, men elsker mig. Betingelsesløst. Problemet er blot, at han ikke ved, hvem han elsker. Han nægter at se, hvem jeg i virkeligheden er. Han tror blindt på, jeg er den, han tror, jeg er. På den måde er det en form for ulykkelig kærlighed.

Mandag 4. april 2078

Til fremtidens historikere kan jeg fortælle, at Head Quarter er placeret i The tunnels. Vores tunnelsystem ligger på den nordøstlige side af Upper Rock. Tunnelerne er i udstrækning næsten 35 miles. De er blevet bygget gennem mange perioder for at modstå belejringer og udskibe flygtninge. Det gamle Great Siege tunnelsystem, også kaldet Upper Gallery, ligger nordligst og har en udstrækning på cirka 10 miles. Under Second World War belejrede almani Nazi krigere det, der dengang hed Gibraltar.

Under WW II belejringen var der her indkvarteret en garnison på 16,000 mennesker af alle mulige nationaliteter, har bedstefar fortalt. Mange var oprørere, der flygtede fra de områder i EuroUnion og North Afrique, Nazi krigerne havde besat. For at få plads til alle disse mennesker, mest soldater, blev der gravet ekstra 25 miles tunneler i vores limestone klippe. De supplerede de tidligere tiders tunneler. På den måde fik de allierede oprørere plads til både boliger, fødevarer, underjordiske vandreservoirer, en vanddestilleringsfabrik, et elkraftværk, brændstof, ammunition og medicin. Ja, selv et hospital fik de indrettet. De havde madforsyninger inde i bjerget til næsten halvandet år.

Som bedstefar siger: Historien gentager sig. Vi er del af en allieret oprørshær, der kæmper mod denne tids Orc Army, de islamiske jihadi krigere. Vi kalder os selv for Enklaven – The Enclave. El Enclave. Al-Jayb. L'Enclave. Det første stronghold i verden. Den første enklave. Oprettet helt

tilbage i maj 2066, altså før Massalias fald, og under belejring siden 16. september 2067. Khilafisterne kalder os hånligt for *Enslave*: De folk, de endnu mangler at slavegøre i deres evindelige waqf erobringer. ”Snart, meget snart vil de blive *The Enslaved*, inshallah”.

Historien gentager sig. Og i dag fungerer tunnelerne igen som garnison under en langvarig belejring i Third World War – en krig, der også er blevet kaldt Den store religionskrig eller Harb Diniya. Men nu bor der ingen mennesker i tunnelerne. Ud over vore HQ kommandocentraler er alle gange og rum indrettede som depoter, overvejende våben-, fødevare- og medicindepoter.

…

Tunnelerne ligger mellem maurerborgen og Farrington Battery. Maurerborgen fungerer i dag som et af seks mindre luftværnsenheder. De andre er The Euro Advanced Battery, Buffadero Battery, Point of Gibraltar Battery og – på vestsiden – George’s Battery og Parson’s Lodge Battery. Disse anlæg er mest effektive mod UAVs som angrebsdroner, helicopters og stingrays.

Farringtonbatteriet udgør vores langt største og bedst udstyrede luftværn. Hovedforsvaret. Bortset fra Upper Rock beskytter det mod nord lufthavnen og hele La Linea bufferzonen. Det er næsten det eneste forsvar, vi har mod granater, typisk mortergranater og artillerigranater. Sjældne gange intercepter man også Zulfakar granater.

Vi har en lille robothær på 1000 enheder i en hangar oppe ved La Linea fæstningsmuren, men den er stort set ubrugelig. I det hele taget led EuroUnions robothære en krank skæbne under Den store religionskrig. De kom til at symbolisere en døende civilisations ønske om ikke selv at engagere sig, ikke selv træde frem og kæmpe, ikke selv at dø for en sag.

Vores dronehær har først og fremmest til opgave forebyggende at forsøge at eliminere angrebsdroner, stingrays og diverse UAV spionfartøjer; samt samle information om troppeforandringer til vands, til lands og i luften, både humane hærenheder og robothærenheder – og i det hele taget melde om nærtstående angreb.

Enklaven har historisk altid været velbefæstet. Den er blevet endnu bedre befæstet gennem de sidste par årtier. Det er i vores situation desværre ikke til nogen stor nytte.

Tirsdag 5. april. Nat.

Stærk blæst udenfor, men hernede i Cemetery bunkeren, hvor jeg bor, mærker man det ikke. I mangel af bedre ting at lave vil jeg færdiggøre min beretning om vores Enklave efter at have spurgt bedstefar om de ting, jeg var i tvivl om. Det meste af det følgende bygger på de noter, jeg skrev ned.

…

En smal betonvej fører fra Queens Road op til HQ forbi gartnerierne. Gartnerierne består af fleretages drivhuse, der breder sig ud på et areal på størrelse med to fodboldbaner. Disse etagedrivhuse har vi flere steder på øen, også nede ved kysten, især rundt om Rosia Bay og Camp Bay. Desuden er der i alle parker, sportsanlæg og botaniske haver siden begyndelsen af 60'erne blevet anlagt etagedrivhuse for at gøre halvøen – denne lille pegefinger ud i Tariqstrædet – så selvforsynende som muligt i ufredstider.

Drivhusene har alle kælderetager, der går langt ned i undergrunden. På de nederste etager er man nødt til at bruge vækstlys. Da man byggede disse drivhuse, etablerede man sammesteds mange andre, underjordiske anlæg som indkøbscentre, skoler, offentlige kontorer, virksomheder, politistationer

og krematorier. I dag er Enklaven mest af alt en undergrundsby. Alle disse underjordiske faciliteter kan borgerne komme ned til gennem et veludbygget multidirectional elevatorsystem. De grøntsager, der produceres i drivhusene, har været vores eneste fødekilde de seneste 11 år. Alle enklavianere er vegetarer. At erhverve sig kød er ikke blot nær umuligt, det har også været forbudt siden 2067. På samme tidspunkt blev det forbudt borgerne at holde kæledyr.

Udover betonvejen går der nede fra Main Street en stejl sti forbi maurerborgen op til tunnelsystemet. Der er desuden en kabelbaneforbindelse, som kun de ansatte har tilladelse til at bruge. Head Quarter, der også rummer Drone Operations Center, DOC, ligger i Sektion A ved indgangen. Det er for at sikre de forskellige internetforbindelser.

Vores vandforsyning kommer fra to vanddestillerier, nemlig Ocean Village og Coaling Island værkerne. Begge værker renser og afsalter vand fra Al-Jazirah bugten. Under disse destillerier er der blevet anlagt store vandtanke, hvor man kan opbevare det vand, der ikke straks pumpes ud i vandrørene.

Også elektriciteten kommer fra bugten. Helt ind til Al-Jazirah kystlinjen har vi bølgekraftanlæg i form af undervandsturbiner, masudacylindere og magnetflydere. På halvøen har vi desuden hydrauliske bølgeplatforme, kaldet power big feet, som er fastmonterede til strandpromenaden. Denne promenade går fra Ocean Village og helt ud til fæstningsmuren i Al Campamento. Overskudsenergien fra alle disse anlæg bliver brugt til brintproduktion.

Bølgekraftanlæggene dækker det meste af vores elektricitetsbehov, herunder elforbruget i fremstillingsvirksomhederne, husholdningerne, skolerne, gartnerierne, de to krematorier og frugtplantagerne. De forsyner også hele vores E-Transport, herunder electric scooters, autos, air pillow vehicles, droner og kabelbaner. Hvis der opstår shortages, har vi en

supplerende energiforsyning i form af et mindre atomkraftanlæg. Det blev anlagt i en nyetableret, sydliggående tunnelgrotte omkring 2060. Det skete i forbindelse med, at borgerkrige for alvor brød ud i EuroUnion – i en løbeild fra United Kingdom til Faransa, Almania, Belgeo, Nederlands, Scandinavia, Italia, Greece og Iberia.

Ifølge bedstefar er vores vand- og energiforsyning meget sårbar, og kan når som helst elimineres af jihadi krigerne. EuroKhiláfa Iberia rådet ønsker dog ikke at bombe, fordi de agter at bruge anlæggene selv, når de har indlemmet halvøen i Dar-al-Islam, inshallah. Hermed overgår Enklaven fra at være *Dar al-Harb*, krigens bolig eller de vantros bolig, *Dar al-Kufr*, til islams bolig, som de også kalder fredens bolig, *Dar al-Salam*, eller underkastelsens bolig, *Dar al-Tawhid*. Men Enklaven må være så intakt som muligt, for ifølge Shah'rya lov er det som bekendt haram at ødelægge Allahs ejendom.

…

Under belejringen har de største problemer været at komme af med affaldet samt at få nye forsyninger, her ikke mindst halvfabrikata, gødning, kosttilskud og medicin. Vi har for eksempel næsten opbrugt vores lager af kaliumiodidpiller, ligesom det efterhånden er umuligt at opdrive sovemedicin og antidepressiv medicin.

Der har de sidste par år været en markant stigning i dødsfald på grund af selvmord og folk, der er døde i forbindelse med flugtforsøg. Og det er blevet en stadig større udfordring for lokalstyret at kremere så mange lig. Der er også foretaget konventionelle begravelser rundt om, men der er ikke meget plads, og byrådet har ikke villet indvi nye begravelsessteder. Der har flere gange været tale om at bruge den gamle flylandingsbane, der har været

lukket, siden belejringen startede i september 2067. Men det er blevet opgivet.

Lufthavnen har siden nytår været helt blokeret. Hvis man vover sig derud, risikerer man at blive skudt som "en liggende and" – *a sitting duck* – som man siger her. Ligeledes er forsvaret af den 26 yards høje, dobbelte fæstningsmur – Enklavens tidligere stolthed – blevet indstillet. Enklavens militærråd, præsident og byråd erkendte for tre år siden, at det er umuligt at forsvare dette moderne, hightech bygningsværk, hvis fjenden for alvor vælger at angribe det. Også det store overvågningsapparat, vi havde implementeret for at forhindre trojanske heste, har man opgivet.

Jeg husker, at Enklavens militærråd de første år – da der ankom mange migranter til Enklaven – var panisk bange for at få Trojan Horses ind. Og der var faktisk også flere tilfælde, hvor de indtrængende blev afslørede som Khiláfa spioner og udvist. Dengang blev der brugt mange ressourcer på at sikkerhedsgodkende og tjekke alle nyankomne, samt overvåge alle os enklavianere ved hjælp af overvågningschips i bygninger og kroppe. De fleste af os fik ved den lejlighed også skudt chips ind i øjenbryn eller over næseroden – enheder, der i form af en pludselig, meget stærk hovedpine slår alarm, hvis nogen med spion devices går forbi os. Vi blev i sådanne tilfælde pålagt at afrapportere til militærrådet.

Desuden – husker bedstefar – var der dengang via gode, sikre, digitale platforme et tæt samarbejde mellem alle enklaver verden over, især i forhold til sikkerhed, forsvar, økonomi, contre-feux og innovation.

Trods den evige frygt og overvågning husker jeg årene frem til 2070 som de lykkeligste. Moralen var stadig høj. Den tætte kontakt mellem strongholds gav os alle håb. Og fra nord ventede vi på vore befriere, den såkaldte Spartacushær – hæren af mutamarids og murtads defectors. Oprørerne og de frafaldne, der bekæmper Al-Khiláfa.

…

Står man på Mons Calpe og kigger sig omkring, ser man jihadi krigere konstant patruljere i Tariqstrædet mod syd, i Al-Jazirah bugten mod vest og i Bahar El Alderan havet mod øst. Hertil benytter de overvejende deres armada af Türkiye korvetter og amrika destroyere. Til troppe- og lasttransporter bruger de mest hydrofoil færger.

De sidste mange år har de angrebet alle skibe og fly, der ønsker at komme os nødstedte til hjælp. Det gør de ved at bruge amrika luftartilleri fra stillinger i Al-Jazirah og – længere oppe af kysten – fra den efterhånden stærkt befæstede by Tarifa. Det er meget effektive våben, de "i Allahs navn har approprieret fra al-koffirun", og som bemandes af primært Euro konvertitter og Euro koffirslaver.

Onsdag 6. april (2078)

Bedstefar og jeg gik en aftentur fra tunnelerne op til Governor's Battery – det batteri, der er blevet ombygget til en stor luftværns- og laserbeskyttet dronehangar. Det blæste, men vejret var stadig godt og strålingen lav. Mod syd kunne vi se Al-Maghribs disede kyst.

Da det begyndte at skumre, lød høje sirener over hele halvøen. Vi søgte dækning inde i HQ, i sektion C. Efterhånden kom mange andre enklavianere ind for at søge ly. Jeg henvendte mig i DOC, hvor John Collins som sædvanligt styrede droneforsvaret. Jeg spurgte, om de havde brug for ekstra mandskab. Det havde de ikke, sagde han. Der var desuden ikke meget, de kunne gøre. Kun luftforsvaret kunne gøre noget. Og det var i øvrigt blot et "small strike" for at give os en "reminder". Jeg skulle dog holde mig i nærheden i tilfælde af, at HQ kom til at mangle ekstra folk.

I en halv times tid lød der regelmæssige eksplosioner oven over os – nogle høje, andre lave. Det var lyden af interceptions. Vi er en øvelsesbane for dem, og denne gang var det – som det sædvanligvis er – et morterangreb. Ovre fra El Zabal, lige nord for fæstningsmuren, afprøvede de forskellige typer morterkanoner med forskellige kalibre. Vores antiluftskyts interceptede dem alle. Men uhyggeligt er det at høre en mortergranats fløjtelyd, der – jo nærmere den kommer – forvandler sig til et skingert heksehyl.

Herefter afprøvede belejringsstyrken forskellige typer af artillery shells. Vores Northrop-Exxter Ground Air Defense er efterhånden gammelt og nedslidt, og det mangler alt fra reservedele til ammunition. Det kører derfor hurtigt træt. Og disse nye typer af shells har kanonererne svært ved at intercepte. Flere granater trængte da også igennem. Booum! Booum! Det lød som tordenbrag ganske tæt på. Nærmest underjordiske. Og jorden rystede faretruende under os. Jeg forestillede mig, hvordan en rullende ildkugle slog op for hvert nedslag. Jeg så for mit indre blik brusebadet af røg, jord, klippestykker, sten, granatsplinter.

Det var naturligvis blot skræmmeskud. Ren intimidering for at knække vores moral yderligere. Kattens leg med musen. Halvøen er waqf, evigt eje, ligesom resten af Al-Andalus. Ligesom hele Iberia. Én gang muslimsk, altid muslimsk. Og hvis det aldrig har været muslimsk, skal det også blive muslimsk. For Allah skal herske over hele verden.

…

I tunnelerne er der stuvende fuldt af mennesker i alle aldre, mest Euro folk. Under bombardementet tav folk stille. Nu er angrebet hørt op, men som sædvanligt venter de en tid med at afblæse alarmen. Efterhånden begynder nogle at tale lavmælt på ingliz, espanol eller francois. Men de fleste vedbliver at være tavse. Bedstefar og jeg hvisker til hinanden. Vi taler

nederlands. *Wij spreken nederlands*. Eller det vil sige: Bedstefar taler, og jeg, ørkenrotten, svarer med enstavelsesord eller nik. Men når jeg ikke taler med bedstefar, taler jeg næsten kun espanol. Så godt som alle i Enklaven er espanol talende. Og langt de fleste enklavianere er iberianere. Min indre dialog er på espanol. De seneste år har jeg også drømt på espanol.

Luftfugtigheden bliver hurtigt meget høj, når så mange mennesker samles her. Luften er dårlig og lugter af gammel karklud. Børn græder. Der er lange køer ved toiletterne. Frygten har hærget blandt os i årevis. Den har efterladt dybe spor i vore sind og kroppe. Men efter nytår er frygten blevet til en vedvarende angst. Til tider panikangst. Alkohol og beroligende medicin er ikke til at opdrive mere. Og det bliver kun værre for hver dag, der går. Der er desperate flugtforsøg hver uge. Selvmordsraten er steget drastisk. Hele familier begår kollektivt selvmord. Man finder dem næste morgen liggende i en seng, tæt side ved side. Holdende hinanden i hænderne.

…

Jeg har skrivehæftet med mig i en rygsæk. Jeg har taget det frem og sidder nu og skriver dette på en seng, vi har fået tildelt. Jeg gør det nok mest, fordi jeg ikke kan rumme flere ord fra bedstefar.

Jeg ser på bedstefar, der sidder lige ved siden af mig. Han sidder foroverbøjet, mens han med højre hånd piller i sit skæg. Helt fordybet i egne tanker. Hvis man ikke kender ham, fylder han næsten ingenting. Men hvis man kender ham, fylder han meget. Ikke hans krop, slet ikke hans krop. Men hans udstråling, hans aura, fylder. Bortset fra en tynd munkekrans af hvidt hår, er han skaldet. Det får hans ører og næse til at virke ekstra store.

Bedstefar har gråt fuldskæg og lidt buskede bryn over de indsunkne øjne, der engang var kastanjebrune. De er meget milde, de øjne. Han blinker

meget med dem – misser og blinker. Og de rummer altid et uudtalt spørgsmål. Eller måske nærmere en undren.

Det er disse øjne, der er indbegrebet af ham. Essensen af ham. Det, man husker af ham. Jeg tænkte: Hvor holder jeg dog meget af ham! Og jeg husker: Det gjorde mor og bedstemor også. For et sekund siden så han på mig med disse øjne, som han bedre kan smile med end med sin mund, og konstaterede: ”Du skriver meget?” Jeg nikkede og skrev videre. Hurtigt som altid. Før i tiden skrev jeg mange digte, så jeg er vant til at skrive med gammeldags pen på gammeldags papir.

Som han sidder der, bedstefar, ligner han en hellig mand. En munk. Eller måske nærmere en af de neandertalere, der engang boede her på klippen. Jeg fornemmer, han er på nippet til at spørge mig, om han må læse det, jeg skriver. Hvis han gør, svarer jeg nej. Aldrig i livet. Derimod har jeg nogle spørgsmål til ham, jeg gerne skulle have svar på.

…

Sirener lyder. Et nyt morterangreb er startet. Og jeg skriver videre. Lige før tænkte jeg: Hvis bedstefar er sådan et rart menneske, hvordan kan det så være, han altid irriterer mig? Det er svært at forklare. Men det irriterer mig, han altid vil forsøge at opmuntre mig. Og det irriterer mig, når han skamroser mig, som han ofte gør – og helt uden grund. Uden jeg overhovedet fortjener det. ”Weld, du kan lære alt”, ”Weld, du har en helt fantastisk hukommelse”, ”Weld, jeg er så stolt af dig”, ”Weld, du er en søn for mig”, ”Weld…” Og det irriterer mig til vanvid, at han bliver ved med at anse mig for et meget bedre menneske, end jeg er. Ja, og så har han den her irriterende vane med altid at give mig gode råd. ”Weld, du må huske at…”, ”Weld, det er bedst, at…”, ”Weld, det er godt, at du…”, ”Weld, det duer ikke, at du…” Derfor er det rart, når han bare sidder sådan her uden at sige

noget. Jeg mærker tydeligt, han sidder og betragter mig med de der milde, missende, lysebrune øjne. Som en stolt far betragter en elsket søn.

Og igen må jeg tænke: Hvordan kan vi være så forskellige, bedstefar, far og jeg? Pier, Pim og Weld. Vi er som ild, vand og jord. Vi er som en vindpil. Jeg er den lille topknop, ubevægelig, passiv. Et blegt måneansigt. Far er pilen og bedstefar den smukke fjer.

Nat. Hjemme på værelset.
Vi måtte vente i næsten tre timer. De sidste par timer sad vi på gulvet, fordi børn skulle have sengen. Fra loftet dryssede støv og småsten ned efter særligt store eksplosioner. Belysningen fra gulvet var helt dæmpet. Rundt om på sengene lå sovende børn. Betongulvet føltes meget koldt. Luften var varm, men tung, klam og fugtig. Det er som at sidde i et dampbad derinde, når så mange folk er samlede. Udluftningen er helt utilstrækkelig.

Da jeg havde skrevet, ville bedstefar gerne læse det, jeg havde skrevet. Jeg sagde nej. Men jeg havde nogle spørgsmål til ham, og dem svarede han pligtskyldigt på, mens jeg tog noter. Bagefter ville jeg gerne høre noget mere om disse defectors, bedstefar altid taler om – havde han hørt noget nyt? Det havde han ikke. Derpå begyndte han at tale om kulturelle ting, nemlig Carmina Burana og Carl Orff. Orff førte hans tanker hen på årsagerne til Den store religionskrig.

Og så kom han ind på et af sine yndlingsemner: Den suicidale humanisme i EuroUnion landene. ”Det var ikke jihadi krigerne, der erobrede EuroUnion landene”, sagde han. ”Det var vores egen grænseløse tolerance, der muliggjorde det. Kaldte på det. Ja, nærmest bad om det. Et døende samfund har kun to dyder: Empati og grænseløs tolerance”. Forblindede af suicidal humanisme var de fleste Euro befolkninger samarbejdsvillige – passive, handlingslammede. Ikke agtpågivende. De lod det ske med åbne øjne. De

lod sig villigt føre bag lyset. De var lette ofre for *Taqiyyah* og *Hudaibiyah* – løgne og falske aftaler.

Og bedstefar fortalte, at da han var omkring 50 år – dengang, der stadig var nogenlunde ro og orden – havde Euro imamerne tydeligt meldt ud, at når de, The Friday People, havde udryddet The Saturday People, ville de gå efter The Sunday People. De var på det tidspunkt – i begyndelsen af 50'erne – blevet så mange og så selvsikre, at de ikke længere behøvede at benytte Taqiyyah og Hudaibiyah over for de vantro, *al-koffar*. Nu kunne de endelig gå i gang med at realisere "Guds plan".

Det var så underligt, fortæller han videre, at jo mere truende og bramfrie, muslimerne blev, desto mere hårdnakket holdt Leftwing Euro humanisterne fast i deres humanismeideologi. Denne selvmorderiske ideologi var – husker bedstefar – baseret på nationalt og kulturelt selvhad. Det var en selvdestruktiv kultur, der blev reproduceret i hele uddannelsessystemet.

…

Det var to, forskellige visioner, der byggede på smukke illusioner. På den ene side var der islamisternes smukke, fælles illusion om en menneskehed, der i al fremtid lever fredfyldt i Islams Hus, Dar-al-Islam, under streng Shah'rya Law. På den anden side var der Leftwing Euro humanisternes smukke, fælles illusion om en menneskehed, der i al evighed lever i indbyrdes fordragelighed, baseret på grænseløs lighed, tolerance og frihed.

Til at begynde med havde de to grupper – og illusioner – brug for hinanden. Euro humanisterne havde brug for en 'undertrykt' gruppe, de kunne udvise solidaritet med; mens islamisterne behøvede nogle nyttige Euro idioter til at fremme deres sag. Og der opstod i en årrække en art symbiose. Problemet var blot, at virkeliggørelsen af den islamistiske vision og illusion betød destruktionen af Leftwing humanisternes illusion. Alt

skulle være ens. Alt skulle være totalt, efter Allahs vilje, som den beskrives i Bogen. Alt skulle gøres totalitært.

Den humanistiske propaganda førtes i både mainstream medier, på internets og via feeds til borgernes micros – der udgjorde en del af deres Implanted Communication Chips, ICC'ere, bedre kendt som CC'ere. Herudover blev den spredt på alle arbejdspladser, i alle idræts- og kulturinstitutioner, i alle offentlige institutioner, herunder hele uddannelsessystemet, samt i byrummene. Den massive propaganda blev bakket op af Leftwing og islamistisk infiltrerede organisationer som EuroUnion parlamentet og internationale organisationer som United Nations og velgørenhedsorganisationer. Bedstefar husker for eksempel, at Belgeo Leftwing staten op gennem 2050'erne opsatte store, ideologisk-humanistiske skilte i alle større byer, også i Luven og Tienen. Skiltene var på både francois, nederlands, arabiya og türkiye. Og bedstefar husker, de bar slogans som:

Espace pour la diversité!
Respect des différences!
Sentez-Vous bien, mangez bien, vivez bien!
Beaucoup de cultures – une société!
Nous avons tous une responsabilité les uns envers les autres!
Liberté, égalité et fraternité pour tous!
Respect pour les minorités!

Bedstefar husker desuden, man i byer og ved motorveje opstillede store billboards af stolte, muslimske kvinder i khijab og burqa, til tider side om side med hvide, nationalt-etniske kvinder. Det var også på denne tid, Muslim Freedom bevægelserne over det meste af EuroUnion krævede, at alle byskilte, trafikskilte – ja, alle statens skilte overhovedet – skulle skrives

på såvel nationalsproget og arabiya. Det lykkedes, og kort tid efter krævede de så også, at arabiya og – i lande som Almania – türkiye blev anerkendt som officielle nationalsprog, på linje med værtsbefolkningernes sprog. Også det fik de gennemført.

…

Da Muslim Freedom bevægelserne ikke oplevede nogen form for push-back, blev de ved med i stigende grad at indtage byerne i slutningen af 50'erne. De beordrede deres kvinder til at "tale med deres livmoder". De kæmpede for, og sikrede, en stadig strøm af muslimske migranter, herunder såkaldte EuroUnion "kvotaflygtninge", *réfugiés au quota*. De arrangerede demonstration efter demonstration – først i weekenderne, senere hen også på hverdage. Og ikke mindst på Massihi mærkedage, hvor de gjorde alt for at ødelægge Issas fødselsdagsfest 24. december, Eastern fester og Pentecost fester. Derimod sørgede de for, de muslimske fester som Ramadan, Eid al-Fitr og Eid al Adha fik særstatus, og myldrede ud på gader og stræder på sådanne muslimske helligdage. Lutter magtdemonstrationer.

De pressede også staten og bystyrerne til at tillade masjidbyggerier, under dække af EuroUnion tros- og ytringsfrihedslove, også inde midt i bycentrene. I begyndelsen af 60'erne blev der tillige opført mange såkaldte megamasjids, blandt andet i Brussels, Brouj, Antwerp, Liége og Luven. Disse byggerier blev naturligvis finansieret af Muslim Brotherhood organisationer i velhavende arabiya lande. Fra madhads blev der nu kaldt højlydt til fredagsbøn, så man kunne høre det over hele byen – endnu en magtdemonstration.

Masjids og megamasjids kom nu, fortæller bedstefar, til at fungere som en slags myretuer. Efter fredagsbøn strømmede tusindvis af sortklædte mænd ud på gader og torve, hvor de fortsatte deres bønner. De lå i lange, lige

rækker og lignede – på afstand – kæmpemyrer. Imens tordnede bønner og koranvers ud fra højtalerdroner.

Eftersom de humanismeillusoriske politikere og myndigheder ikke reagerede, blev sådanne offentlige bønnemøder arrangeret på andre dage end fredage, nu også med deltagelse af separate kvindelige sektioner og børnesektioner. Hele gader og kvarterer blev afspærrede af de bedende, under instruktion af imamer og uden forudgående tilladelse fra myndighederne. Det resulterede i dagligt trafikkaos og et kollaps i den offentlige transport.

Lokale folk klagede, men myndighederne turde ikke – eller ville ikke – gribe ind. Efterhånden kom det til voldelige sammenstød mellem lokale og muslimer, men Leftwing staten tog muslimernes parti ud fra de standardideologiske paroler om trosfrihed, ytringsfrihed, respekt for diversitet, respekt for minoriteter. De nationalt-etniske, der ønskede at kæmpe for deres land, blev arresterede, fik bøde- eller fængselsstraffe. Det var den del af værtsbefolkningerne, som senere gik i selvtægts- og nødværgebevægelserne, og som senere af khilafisterne blev kaldt oprørerne, *mutamarids*, og nådesløst forfulgt.

…

Hvordan foregik overtagelsen så i praksis, ville jeg vide. I Belgeo, United Kingdom og Faransa begyndte det som terrorangreb på jødiske institutioner, dernæst drab på jews på åben gade. Efterhånden blev masihi menigheder også mål for angreb i Allahs navn. Herefter fulgte næsten daglige mord på islamkritikere, både politikere, journalister, universitetsansatte og helt almindelige borgere.

Da de såkaldte muslimske minoriteter stadig ingen push-back fik, fulgte de op med sabotageaktioner og terrorangreb, der eskalerede fra slutningen af 2050'erne. De allerede af islamister intimiderede – og

infiltrerede – regeringer forsøgte ikke for alvor at stoppe denne voldsspiral. I stedet forsøgte de i samarbejde med Leftwing mainstream medierne atter at bruge den fejlslagne strategi, de havde benyttet i årtier: Appeasement. Deres humanistiske ideologi forhindrede dem i at se, at Al Islam ikke er en religion, men en fanatisk, politisk ideologi. Målet, det globale Khiláfa, helligede alle midler. Paradoksalt nok kunne de to grupper bruge hinanden i disse år. Den store forskel var dog, at hvor Euro humanisterne ville omfavne islamisterne for at skabe det multikulturelle paradis, ville islamisterne – når de overtog magten – udrydde Euro humanisterne og alle andre koffirs for at indføre fredens religion i et evigt Dar-al-Islam.

I årene 2060 til 2065 begyndte tingene at komme ud af kontrol. Den hurtigt voksende gruppe af islamister og jihadis i EuroUnion landene behøvede ikke længere at spille ofre ved at praktisere Taqiyyah over for de vantro, koffirs. De havde vundet den demografiske kamp gennem høj fertilitet og massiv indvandring. Rundt om i Belgeo hørte man næsten ikke francois og nederlands mere, men næsten kun arabiya, türkiye, somali, pakesthani, pashto. Og endelig kunne de smide masken, gribe til våben og indføre Guds egen lov, Shah'rya.

Med støtte fra Ummah'en i al-arabiya områder og andre, allerede erobrede områder dannede de jihadi hære, der skabte kaos i EuroUnion landene – de lande, der storsindet havde taget imod dem med åbne arme, forsørget dem, gavmildt uddelt statsborgerskaber til dem og i det hele taget givet dem alle muligheder for et godt liv. Og det berømte Quran vers gik i opfyldelse: "Allah belønner altid en god muslims tålmodighed." EuroUnion blev til Dar-al-Islam. Islams hus.

…

Og forfølgelsen af de nationalt-etniske begyndte! Først gik det ud over de vantro, siden kom turen til konvertitterne til issalam. Til sidst kom selv islamkonvertitterne i fare. Forfølgelserne af de nationalt-etniske indbefattede: Konfiskering af formuer og ejendomme; nationalisering af private virksomheder, hvilket reelt blot var tyveri af deres virksomheder, som herefter blev overdraget til den muslimske magtelite; udelukkelse fra store dele af samfundslivet; pålægning af særlige dhimmi skatter; tvangskonvertering; tvangsfjernelse og "muslimsk genopdragelse" af koffir børn og unge; arrestationer på baggrund af falske anklager; et fuldkomment korrumperet, Shah'rya baseret retssystem; tortur og offentlige henrettelser; konfiskering af religiøse og andre bygninger, herunder sportsfaciliteter, biografer, kulturhuse, teatre, koncertsale; tvangssterilisering af kvinder; klædepåbud, herunder krav om burqa tildækning af kvinder; tvang af kvinder til at være sexslaver for rettroende mænd. Alle forbrydelser kunne retfærdiggøres med en enkelt henvisning til Bogen.

I tiltagende grad forfulgtes de nationalt-etniske også af deres indvandrede, muslimske medborgere – det, der blev kaldt "civil opdragelse", *al-tarbia al-madania*. Det indbefattede massakrer, rovmord, tyveri, nedbrænding af huse, pisk og stokkeslag, tvang af de vantros børn til at gå i koranskoler, voldtægter og bortførelser af både kvinder, pige- og drengebørn, offentlig prygling af folk, der drak alkohol. En sådan "civil, muslimsk opdragelse" var noget, Al-Khiláfa myndighederne vendte det blinde øje til, ja, endog uofficielt bifaldt.

Endelig fjernede man naturligvis alle "haram genstande" i det offentlige rum, såsom utilbørlige malerier, statuer, bygningsrelieffer, aviser, tidsskrifter, bøger, parfumer, deodoranter, cremer, sminker, klæder, hatte og sko. Sådanne ting blev gravet ned eller samlet i bunker på torvene og brændt. Al vestlig koffirmusik – lige fra klassisk musik til popmusik – blev naturligvis også forbudt, ligesom musikmedier blev destruerede og instrumenter brændt.

Alt det havde jeg hørt om mange gange før. Men jeg havde nogle spørgsmål i forhold til Leftwing appeasement folkene og deres suicidale humanisme i slutningen af 50'erne. I det samme stoppede jeg mig selv. Vi så på hinanden, jeg og bedstefar. Og tav stille. Jeg kunne se på hans øjne, at han tænkte på far. Og i samme øjeblik havde jeg også tænkt på far.

…

Men defectors, havde bedstefar hørt nyt om dem? Han rystede bedrøvet på hovedet. Selv bedstefar kan af og til miste håbet.

Det meste af mit liv har jeg hørt om disse defectors, en hel hær af defectors, der tilslutter sig enklavebefolkningerne. Millioner af defectors. Denne enorme hær af Euro oprørere og frafaldne – mutamarids og murtads – er vores eneste håb. Vi har ventet på dem i snart 11 år. Men de er naturligvis kun fantomer. En skyggehær. Et falsk håb. Bedstefar er dog den fødte optimist og har tidligere fortalt, at store oprørshære er i fuld gang med at organisere sig rundt om i Al-Khiláfa. Også i EuroKhiláfa. De kan måske stadig nå at komme os til hjælp. Måske. Hvem ved?

Og jeg tænkte: Bedstefar nærer altid falske forhåbninger. Ligesom far. Men modsat far er han i det mindste ærlig. Og noget, jeg altid tænker over, men aldrig kommer til at forstå: Hvorfor er far ikke noget godt menneske, når bedstefar er det? Og jeg selv – er jeg et godt menneske? Ligner jeg mest bedstefar eller far?

Torsdag 7. april

Det er sen nat, og jeg befinder mig på mit værelse. Min bunker. Jeg har lige været ude at kigge. Det er stille udenfor. Stjerner funkler. Jeg kigger altid efter Venus og Mars. Og finder dem. Fuldmånen skinner: *Luna plena lucet.* En lang række uldne, næsten gennemsigtige skyer glider hen over den. Ingen eksplosioner. Men det er stilhed før storm. Kun tre uger til den 27. april. Så går det løs. Måske slår de til for alvor? Eller måske venter de til den 19. juli, og vi har stadig et lille håb om redning. Vi har stadig lidt tid.

Ingen ved det. Ingen ved noget som helst. Vi lever i skræk. I permanent uvished. Især kvinderne er helt ude af sig selv. En selvmordsbølge er begyndt efter nytår. Mange har anskaffet sig L-piller, jeg ved ikke hvorfra. Det er mest kvinder, der begår selvmord. Det er en kendt sag, at når jihadi krigere besejrer vantro, glæder de sig mest af alt til at bestige de svage, vantro mænds kvinder, inshallah.

…

I DOC bliver John Collins hurtigt opfarende og har ingen tålmodighed med os. Det er Collins, der har oplært os alle. Med krigserfaringer fra Landan og Baris. Et mønstereksempel på en oprører – en mutamarid, der aldrig giver op. Ved siden af mig sidder Bob, også en ingliz man. Han er operatør ligesom Alain og mig. Af natur er han humoristisk, munter og hjælpsom. Men de sidste par måneder er han blevet bleg, rastløs og indelukket – en skygge af sig selv. Ofte stryger han sig over panden med højre hånd. Alain sidder tavs og stirrer op på den store screen.

Og så er der Khaled, den frafaldne Al-Maghrib, flight programmer. Han er den modigste af os alle. Han kommer fra en murtad-mutamarid familie og er i dag familiens eneste overlevende. Det har han aldrig talt om. Men vi ved det alle. Som både frafalden og oprører er han den af os, der er

allermest udsat. Han har begået *ridda*, en af de største synder i Al Islam, man kan begå.

I hjørnet sidder de iberiske tvillingesøstre Cervea og Mila Vidal, oprindeligt fra Jerona nord for Barcelona i El Catalonia mintaqat. De har deres eget bord og eget udstyr. De er på min alder. Vi tre er noget yngre end vore ni kolleger. Alle taler vi sammen på espanol. Undtagen med John Collins. Han forstår kun ingliz.

Cervea Vidal med det lange, sorte hår og de ildfulde, mørke øjne ser bleg og forknyt ud. Hun er lille og spinkel, men taler med en overraskende dyb, hæs stemme, som jeg ikke kan blive træt af at lytte til. Hun er vores flight logger. Mila Vidal, der mest udarbejder rapporter til militærrådet, var for ikke så lang tid siden en buttet, lattermild pige. Nu er hun blevet tyndere, og der er faldet en skygge over hendes ansigt. Hun har store, lysegrå øjne. Og over dem – mærkelige, mørkebrune, næsten sammenvoksede øjenbryn, der ligesom lever deres eget liv. Snart skyder de op i panden, snart trækker de sig sammen. Hun har halvlangt, mørkeblondt hår og har de sødeste, små smilehuller.

Tidligere kom jeg godt ud af det med de to. Vi drillede hinanden – eller nærmere: De drillede mig. Alt ved mig morede dem. Og de brød altid ud i latter på samme tid. De syntes, min måde at tale espanol på var sjov. De uregerlige hvirvler i mit hår morede dem særligt meget. Min nørdethed fandt de komisk. Min lidenskab for skak, mine klodsede bevægelser, mine manglende, seksuelle erfaringer. Alt sammen var det evigt morsomt. Jeg husker, de altid holdt sig for munden et øjeblik, før de brød ud i latter.

Nu forsøger de vistnok at undgå mig. Jeg formår ikke at fange deres blikke. Jeg tror slet ikke, de bemærker min eksistens.

…

Vi er alle udmattede og har nok i os selv. Vi er skygger. Vi er en brændende meteor på vej ned gennem atmosfæren – sådan tænker jeg ofte på det. Vi nærmer os hastigt noget så frygteligt, så forfærdeligt… at hjernen nægter at acceptere det. Ikke blot en tilintetgørelse. En død. En forsvinden. Men noget meget frygteligere, noget meget mere smertefuldt. En langvarig smerte. Så megen smerte, at man slet ikke kan forestille sig det. Vi ser det komme. Men alligevel nægter vore hjerner at acceptere og forstå konsekvenserne. Men vore kroppe forstår. Og stivner.

Flere gange om dagen føler jeg mig lammet af frygt. Det kommer som et lynnedslag. Det gør mig svimmel og slap i hele kroppen. Jeg får hjertebanken og bliver tør i munden. Koldsved pibler frem under armene og på ryggen. Jeg sidder på en stol og stirrer ud i luften og kan intet foretage mig. Andre gange gør uvisheden mig irritabel og rastløs. Så går jeg hvileløst omkring og undgår kontakt med andre. Jeg får negative tanker, savner mor, Lilly og bedstemor forfærdeligt, bliver bekymret over alting. Det sker også, jeg får angstanfald. Om natten kan jeg pludselig vågne med et sæt, badet i sved og med bankende hjerte. Jeg sætter mig op i sengen. Hvad skal der ske, åh Gud? Så beder jeg Fadervor mange gange i træk. På nederlands – som mor lærte mig det, da jeg var lille.

…

På det seneste har jeg tænkt meget på døden – hvordan vil det være? Men mest tænker jeg på alt det forfærdelige, der vil ske lige før døden. Og på, hvordan jeg kan undgå det. Det er så skræmmende at tænke på, at jeg må passe på ikke at gå i panik.

Jeg forsøger at berolige mig selv. Trække vejret roligt. Aflede tankerne. Tænke på noget andet. Når det ikke er muligt, forsøger jeg at